

vežejo človeka s človekom, ude jedne družine med seboj in državljane vzajemno.

„Istina!“ vpil je Sinúr; „ne poznajo teh vezij.“

„Janez Smolič!“ obrnil se je Apert h kmetu, ki mu je stal najbliže in poslušal ga z odprtimi ustmi, „koliko davka ste plačevali pod staro vlado?“

„Osemnajst grošev, gospod.“

„Koliko plačujete sedaj?“

„Osemnajst frankov; a jaz ne zmorem tolikega davka.“

„Miha Robas, koliko so vam plačali Francozje, ko ste jim vozili cel teden živež iz Ljubljane do Novega mesta.“

„Ne krajcarja ne“, hudoval se je kmet; „še tepen bi bil kmalu, ko sem zahteval denar.“

„In vam, Jurij Matorec, so zažgali Francozje hlev. Koliko ste dobili odškodnine?“

„Vesel bom, če me pusté zanaprej v miru“, odvrnil je ta in zaklel.

„Taka je nova vlada“, sklepal je Apert in navduševal zopet ljudi za starega cesarja in za

Zdravišče v Iki. (Po fotografiji.)

staro vlado, da so pozabili pastirskega lista in župnikovih besedij in burno pritrjevali, ker se jim je tožilo po starih navadah in so sovražili novo vlado. Naročal jim je Apert, naj se preskrbljujejo z orožjem, ker ga bodo nemara kmalu potrebovali.

„Sedaj bi bil čas!“ menil je Sinúr, „ko so se uprli Metličani in Kočevci in ko je odšel general iz mesta.“ Apert je ugovarjal, da niso še ugodne okoliščine, da jim bode sam poslal poročilo, kadar bode čas. „Vsi za jednega, jeden za vse!“ klical je možem za slovo. „Pokažimo svetu,

da teče moška kri po naših žilah! Vzdignite se vsi kakor jeden mož, kadar se vam dá znamenje!“

„Kdor ne pojde“, klical je Sinúr za odhajajočimi kmeti, „temu zažgemo hišo!“

Apert je bil vesel, da so se kmetje hitro razšli, ker skrbele so ga župnikove besede. Ovratnik mu je postajal tesen, in vroče mu je prihajalo, če si je mislil, da ga res zatoži. Kaj je bilo storiti? Kakor bi uganil njegove misli Sinúr, vprašal ga je, kaj hočejo storiti z župnikom. Kaj da misli Sinúr, to je Apert dobro čutil; a ni še hotel misliti, da bi bilo treba skrajnih sredstev.